

HART TEGEN HART

CARA CONNELLY

Hart
tegen
hart

Vertaling Valérie Janssen

HarperCollins

© 2013 Lisa Connelly
Oorspronkelijke titel: *The Wedding Favor*
Vertaling: Valérie Janssen
Omslagontwerp: b'IJ Barbara
Omslagbeeld: © wavebreakmedia
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 0730 4
NUR 302
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Billy, mijn grote liefde, het middelpunt van mijn leven

Hoofdstuk 1

‘Dat mens...’ Tyrell richtte zijn vinger als een pistool op de blondine aan de andere kant van de gang. ‘...is het grootste krenge dat er op aarde rondloopt.’

Angela legde kalmerend een hand op zijn arm. ‘Dat is ook precies de reden dat ze hier is, Ty. Dat is de reden dat ze haar hebben gestuurd.’

Hij beende met grote stappen bij Angela vandaan en kwam met zijn blik op het lijdende voorwerp van zijn woede gericht weer terug. Ze praatte in haar gsm en stond met haar rug naar hem toe gekeerd, zodat hij alleen haar in een nette Franse rol opgestoken haren en het eenvoudige gouden ringetje in haar rechteroorlel kon zien.

‘Er stroomt ijswater door haar aderen,’ mompelde hij. ‘Of arsenicum. Of dat spul waar ze mensen mee balsemen.’

‘Ze doet gewoon haar werk. In dit geval is dat heel ondankbaar werk. Ze kunnen dit onmogelijk winnen.’

Ty richtte zijn onrustig bewegende ogen op Angela. Hij had voor de zoveelste keer kritiek willen leveren op mooie jonge advocates uit New York City die naar Texas kwamen met het idee dat ze alleen maar een paar goeie plattelandssukkels om de tuin hoefden te leiden die nooit verder waren gekomen dan de zesde klas van de lagere school, maar precies op dat moment kwam de griffier uit het kantoor van de rechter.

‘Mevrouw Sanchez,’ zei ze tegen Angela, en ‘Mevrouw Westin’ tegen de blondine. ‘De rechter gaat uitspraak doen.’

De blondine aan de andere kant van de gang klapte haar telefoontje dicht, stopte het weg in haar schoudertas, griste haar aktetas van de grond en liep zonder Angela, Ty of wie dan ook een blik waardig te keuren door de massieve eikenhouten deuren de rechtszaal in. Ty volgde haar op een paar stappen afstand en staarde dreigend naar de achterkant van haar op maat gemaakte donkerblauwe mantelpak.

Twintig minuten later kwamen ze weer naar buiten. Een verslaggever van Houston Tonight hield een microfoon onder Ty’s neus.

‘Kennelijk geloofde de jury u, meneer Brown. Hebt u het gevoel dat u van alle blaam bent gezuiverd?’

Ik heb het gevoel dat ik graag iemand zou willen vermoorden, had hij het liefst gesnauwd. De camera draaide echter. 'Ik ben gewoon blij dat het voorbij is,' zei hij. 'Jason Taylor heeft dit zeven jaar lang lopen rekken in de hoop dat hij me klein zou krijgen. Dat is hem niet gelukt.'

Hij beende met grote stappen weg door de brede gang, en de verslaggever holde op een draffe met hem mee.

'Meneer Brown, de jury heeft u de volledige schadevergoeding toegekend die u had geëist. Wat betekent dat volgens u?'

'Dat betekent dat ze hebben begrepen dat al het geld op de wereld de doden niet tot leven kan wekken, maar dat het wel een gevoelige klap is voor de levenden.'

'Taylor komt volgende week vrij. Hoe voelt het om te weten dat hij dan als een vrij man zal rondlopen?'

Ty bleef plotseling staan. 'Terwijl mijn vrouw dood en begraven is? Hoe denkt u zelf dat ik me voel?' De man deinsde achteruit bij het zien van Ty's felle blik en besloot hem niet verder te volgen toen Ty met grote passen door de deuren van de rechtbank naar buiten marcheerde.

Buiten bood het spitsuur van Houston een glimp achter de deuren van de hel. Dampend heet asfalt, blèrende claxons. Een eeuwige opstopping.

Ty kreeg het allemaal niet mee. Angela haalde hem op de stoep in en trok aan zijn arm om hem wat langzamer te laten lopen. 'Ty, ik kan je niet bijhouden op deze hakken.'

'Sorry.' Hij minderde vaart. Hoe boos hij ook was, de typisch Texaanse beleefdheid zat bij hem heel diep geworteld.

Hij nam haar uitpuilende aktetas van haar over en glimlachte naar haar in een uitstekende nabootsing van zijn gebruikelijke ontspannen houding. 'Angie, liefje,' zei hij lijsig, 'als je nog langer met dat ding blijft zeulen, is je schouder straks nog uit de kom. En neem maar van mij aan dat het echt geen pretje is om rond te lopen met een schouder die uit de kom is.'

'Daar weet jij vast alles van.' Ze wierp van onder haar dikke, zwarte wimpers een blik omhoog en liet hem over zijn eigen stevige schouders glijden. Ze leunde met haar hele lichaam naar hem toe, gooide haar golvende zwarte haar naar achteren en verstrakte haar greep op zijn arm.

Ty begreep de hint. Het vertrouwde gebaar van een borst die tegen een

arm wordt gedrukt was zo ongeveer het gemakkelijkst te interpreteren signaal dat je kon bedenken.

Het kwam ook niet echt als een verrassing. Gedurende de lange dagen die ze samen hadden doorgebracht om de rechtszaak voor te bereiden en de knusse etentjes met afhaalmaaltijden in haar kantoor tijdens het door-nemen van zijn getuigenverklaring had Angela hem al heel wat hints gegeven. Gezien de omstandigheden had hij haar niet aangemoedigd. Ze was wel een schoonheid, en om eerlijk te zijn had hij haar ook niet bepaald ontmoedigd.

Nu ze helemaal high was van de adrenalinekick na het fantastische vonnis dat haar waarschijnlijk de positie van partner zou opleveren, was aan haar hele lijf af te lezen dat ze 'beschikbaar' was. Precies op dat moment kwamen ze langs het Alden Hotel. Eén duwtje in die richting en ze zou halsoverkop voor hem uit naar de deur rennen. Vijf minuten later zou hij dan tot aan zijn ballen in haar zitten en de herinneringen verdringen die hij die ochtend in het getuigenbankje opnieuw had beleefd. Herinneringen aan Lissa die hem zwaar gewond smeekte haar te laten gaan, te laten sterven. Haar toe te staan hem achter te laten om op een of andere manier zonder haar verder te leven.

Angela vertraagde haar pas. Hij vond de gedachte verleidelijk, heel verleidelijk.

Toch kon hij het niet. Angela was een halfjaar lang zijn steun en toeverlaat geweest. Het zou beschamend en laaghartig zijn om haar die middag te gebruiken en haar die avond te dumpen.

Want dat hij haar zou dumpen, stond vast. Ze had te veel van zijn innerlijk gezien en net als de vele vrouwen die haar voor waren gegaan, had ze het verdriet daar gezien en wilde ze hem genezen. Maar hij kon niet genezen. Hij wilde niet genezen. Hij wilde alleen maar seks hebben en alles vergeten. Daar was zij niet de juiste vrouw voor.

Gelukkig had hij een uitstekende reden om haar af te wijzen.

'Angie, liefje.' Zijn lijkige stem klonk zacht en diep, ook al gebruikte hij dit niet om de klap te verzachten. 'Ik kan je niet genoeg bedanken voor alles wat je voor me hebt gedaan. Je bent de beste advocaat in Houston, en ik ga een paginagrote advertentie in de krant zetten om dat aan iedereen te vertellen.'

Ze boog zich naar hem toe. ‘We vormen een goed team samen, Ty.’ Met een wellustige blik in haar ogen gebaarde ze met haar hoofd naar het Marriott Hotel. ‘Laten we even naar binnen gaan. Dan kun je me... op een drankje trakteren.’

Zijn stem klonk spijtig, en dat was niet helemaal gespeeld. ‘Dat zou ik best willen, schatje, maar ik moet mijn vlucht halen.’

Ze bleef onmiddellijk staan. ‘Vlucht? Waar ga je dan naartoe?’

‘Parijs. Ik moet naar een bruiloft.’

‘Parijs is hier maar een hink-stap-sprong vandaan! Kun je niet morgen vertrekken?’

‘Frankrijk, liefje. Parijs in Frankrijk.’ Hij wierp een blik op de ronddraaiende klok op de hoek van de straat en keek haar toen weer aan. ‘Mijn vlucht vertrekt om acht uur, dus ik moet nu echt gaan. Ik zal een taxi voor je aanhouden.’

Ze liet zijn arm los en wierp haar haren weer naar achteren, ditmaal opstandig. ‘Doe geen moeite. Mijn auto staat bij de rechtbank.’ Ze griste haar aktetas uit zijn hand en keek op haar horloge. ‘Ik moet rennen, ik heb een afspraakje.’ Ze draaide zich om en wilde al weglopen.

Toen liet haar bravoure haar in de steek. Ze wierp een blik over haar schouder en glimlachte onzeker. ‘Misschien kunnen we het dan vieren zodra je terug bent?’

Ty glimlachte ook, omdat dit het gemakkelijkst was. ‘Ik bel je wel.’

Zijn schuldgevoel stak omdat hij haar de verkeerde indruk had gegeven, maar alle Jezus, hij kon gewoon bijna niet wachten tot hij van haar af was, tot hij van iedereen af was, zodat hij zijn wonden kon likken. Bovendien moest hij echt zijn vlucht halen.

Omdat hij ervan uitging dat het sneller was dan in de spitsdrukte een taxi vinden ging hij te voet verder naar zijn flatgebouw, dat zes huizenblokken verderop stond, zwetend zoals alleen een man in een net pak zweette. Hij liep de lift voorbij, rende met grote sprongen de vijf trappen op – ach, waarom ook niet, hij was toch al doorweekt – deed de deur van zijn flat open en dankte God hardop toen hij de airconditioning voelde.

Het appartement was niet zijn thuis, want dat was zijn ranch; het was puur een plek die hij had gehuurd om in de aanloop naar het proces te sla-

pen. Het was spaarzaam gemeubileerd en saai gebroken wit geschilderd en paste uitstekend bij zijn sombere, depressieve stemming.

Het had wel één apparaat dat hij meteen wilde gebruiken. Hij beende met grote stappen de keuken in, trok de delen van zijn pak uit die hij nog steeds aanhad, plus zijn overhemd, broek en sokken, en rolde ze samen met het jasje en de stropdas tot een bal op. Toen propte hij het geheel in de afvalpers en zette die aan – de eerste bevredigende handeling die hij die dag verrichtte.

De klok op het fornuis gaf aan dat hij aan de late kant was, maar hij kon onmogelijk aan een veertien uur durende vlucht beginnen zonder eerst een douche te nemen, dus dat deed hij. Uiteraard had hij zijn spullen ook nog niet ingepakt.

Hij vond het vreselijk om zich te haasten, het druiste gewoon tegen zijn aard in, maar toch deed hij alles sneller dan anders. Vanwege de drukte op de wegen was het boarden evengoed al afgerond tegen de tijd dat hij zijn truck had geparkeerd en de hele reeks aan handelingen had doorlopen om bij zijn terminal te komen, en stonden ze al op het punt om de aviobrug los te koppelen.

Hoewel zijn hoofd er totaal niet naar stond, dwong hij zichzelf het knappe meisje bij de gate met gladde vleierij over te halen om hem toch door te laten, maar zodra hij door de slurf liep, keerde zijn zwartgallige humeur meteen weer terug. Gelukkig hoefde hij zich tenminste niet helemaal tot aan Parijs met zijn knieën onder zijn neus op te vouwen in de economyclass. Hij had businessclass geboekt en was van plan dat ten volle uit te buiten. Te beginnen met een dubbele portie Jack Daniel's.

‘Tyrell Brown, kun je misschien een beetje opschieten? Er zit een vliegtuig vol mensen op je te wachten.’

Hoewel hij zich ellendig voelde, grijsde hij toch naar de zilverharige vrouw die hem bij de vliegtuigdeur nijdig stond aan te kijken. ‘Loretta, liefje, werk jij op deze vlucht? Waar heb ik dat aan verdiend?’

Ze rolde met haar ogen. ‘Bespaar me die mooie praatjes van je en schiet op.’ Ze wuifde het ticket dat hij ophield weg. ‘Dat hoef ik niet te zien. Er is nog maar één plaats vrij in het hele verrekte vliegtuig. Waarom dat nu weer precies in mijn deel van de cabine moet zijn, zal ik Onze-Lieve-Heer komende zondag wel vragen.’

Hij kuste haar op haar wang. Ze sloeg zijn arm weg. ‘Pas maar op dat ik het niet aan je moeder vertel.’ Ze gaf hem een zetje door het gangpad. ‘Ik heb haar vorige week nog gesproken, en ze zei dat je haar al een maand niet hebt gebeld. Wat ben jij voor ondankbare zoon? Ze heeft jou nog wel de mooiste jaren van haar leven gegeven.’

Loretta was de beste vriendin van zijn moeder en was als familie voor hem. Ze liep hem al te jennen sinds hij een kleuter was en was een van de zeldzame mensen die immuun waren voor zijn charmes. Ze wees naar de enige vrije stoel. ‘Ga zitten en maak de riem vast, dan kunnen we eindelijk vertrekken.’

Ty had de stoel bij het raam gereserveerd, maar daar zat al iemand, zodat hij aan het gangpad moest plaatsnemen. Als de passagier geen vrouw was geweest, had hij er misschien iets van gezegd. Ook nu eiste de typisch Texaanse beleefdheid echter van hem dat hij het accepteerde, dus dat deed hij en met één oog op haar gericht propte hij zijn reistas in de bergruimte boven zijn stoel.

Ze zat voorovergebogen in de tas tussen haar voeten te zoeken en had hem nog niet opgemerkt, wat hem de kans gaf haar op te nemen.

Ze was voor de reis gekleed in een nauwsluitend, zwart hemdje en een yogabroek, was slank en als hij moest gokken ongeveer een meter vijftien-zestig lang en vijfenvijftig kilo zwaar. Haar armen en schouders waren gebruind door de zon en gestroomlijnd als die van een atleet, en haar lange blonde haar was volkomen steil en viel als een gordijn naar voren rond een gezicht dat hopelijk voldeed aan de belofte van de rest van haar lichaam.

Dat is veelbelovend, dacht hij bij zichzelf. Misschien is dit dan toch niet een van de vreselijkste dagen van mijn leven.

Toen keek ze op. Het grootste kreng dat er op aarde rondliep.

Het was alsof hij een klap in zijn gezicht had gekregen en hij draaide zich op zijn hakken om, maar botste meteen tegen Loretta op.

‘Godallemachtig, Ty, wat mankeert jou toch?’

‘Ik moet ergens anders zitten.’

‘Waarom?’

‘Wat maakt dat nou uit. Het moet gewoon.’ Hij liet zijn blik door de businessclass glijden. ‘Ruil me maar om met iemand anders.’

Ze zette haar handen op haar heupen en zei met zachte maar dodelijke

stem: ‘Nee, ik ruil jou niet om met iemand anders. Deze mensen reizen allemaal samen met iemand, ze hebben zich al helemaal geïnstalleerd en kijken uit naar hun eten en een goede nachtrust, wat ook precies de reden is dat ze een kapitaal neerleggen voor de businessclass. Ik ga hun echt niet vragen om van plek te ruilen. En jij ook niet.’

Natuurlijk moest het uitgerekend Loretta zijn, de enige persoon op de wereld bij wie hij met vleien niets opschoot.

‘Ruil me dan maar om met iemand uit de economyclass.’

Nu sloeg ze haar armen over elkaar. ‘Dat wil je echt niet.’

‘Ja, dat wil ik wel.’

‘Nee, dat wil je niet, en ik zal je vertellen waarom niet. Omdat het een bizar verzoek is. En als een passagier een bizar verzoek doet, ben ik verplicht dat aan de captain te melden. De captain is verplicht het aan de verkeerstoren te melden. De verkeerstoren waarschuwt de airmarshals, en voordat je het weet, sta jij voorovergebogen met een vinger in je kont om je op C-4 te controleren.’ Ze keek hem met een schuin hoofd aan. ‘Is dat echt wat je wilt?’

Nee, natuurlijk wilde hij dat niet. ‘Shit,’ perste hij er tussen op elkaar geklemde tanden uit. Hij keek over zijn schouder naar het grootste kreng dat er op aarde rondliep. Ze zat met haar neus in een boek en schonk totaal geen aandacht aan hem.

Veertien uur was heel erg lang om naast iemand te zitten die je het liefst zou wurgen. Maar de enige andere optie was het vliegtuig verlaten, en hij mocht de bruiloft niet missen.

Hij wierp nog een laatste verbitterde blik op Loretta. ‘Ik wil om het kwartier een Jack Daniel’s tot ik buiten bewustzijn ben. Jij gaat ervoor zorgen dat ik ze krijg, begrepen?’

Hoofdstuk 2

Dit kan niet waar zijn. Victoria Westin deed haar ogen dicht, telde tot tien en deed ze weer open... maar hij was er nog steeds. Ze had echt gedacht dat haar dag niet erger kon worden, maar nu zat Tyrell Brown zacht vloekend naast haar met zijn riem te worstelen.

Van zo dichtbij leek hij veel groter dan in de rechtszaal. Misschien kwam het wel door de spijkerbroek en cowboylaarzen, of het T-shirt van de University of Texas dat strak over zijn borst gespannen zat en zijn armen op hun voordeligst deed uitkomen. Ze had hem alleen maar in een net pak gezien, en hoewel zijn een meter vijftientig lange lijf pezig en indrukwekkend was geweest, had hij er niet zo uitgezien als nu, alsof hij haar in tweeën kon breken zonder daar al te veel moeite voor te hoeven doen. Nu leek hij daar wel toe in staat.

En als ze zijn lichaamstaal juist interpreteerde, was dat ook precies wat hij het liefst had gedaan.

Niet dat ze het hem kwalijk kon nemen. Als ze het iemand kwalijk nam, dan was het wel haar moeder. Adrianna Marchand van Marchand, Riley & White, het grootste advocatenkantoor op het gebied van civiel recht in de stad New York. Adrianna, die een van de oudere partners was, had haar, een onbeduidende advocaat, opgezadeld met een draak van een rechtszaak die gewoon niet te winnen was en haar vervolgens verboden een schikking te treffen.

‘De eiser heeft slechts zijn eigen verklaring dat de overledene nog bij bewustzijn is geweest voordat ze overleed,’ had haar moeder bijzonder pedant opgemerkt. ‘Victoria, jij bent toch zeker wel in staat om zes juryleden met een twijfelachtige intelligentie duidelijk te maken dat hij een goede reden heeft om te liegen? Negen miljoen is een uitstekende reden voor een provinciale rancher. Breng hem van zijn stuk. Zorg dat hij zichzelf tegenspreekt. Als je echt helemaal niets anders kunt bedenken, glimlach dan verdorie naar hem.’ Ze had zelfgenoegzaam naar haar dochter gegrijnsd. ‘Van jouw glimlach raakt iedere sukkel met een penis in de war. En eerlijk gezegd mag dat na vijfduizend dollar aan orthodontie ook wel.’

Helaas had Adrianna het helemaal bij het verkeerde eind gehad. De jury had bestaan uit twee artsen, een universitair docent, een krantenverslaggever, een gepensioneerde rechter en een postdoctoraal student, en aan hun intelligentie had niemand getwijfeld. De ‘overledene’, zoals Adrianna Lissa Brown zo eufemistisch had aangeduid, was een intelligente, jonge, alom geliefde, vriendelijke redder van mishandelde dieren geweest.

De ‘eiser’, die op dat moment naast haar zat, had een ranch van twintigduizend hectare, een doctorsgraad in de filosofie en de droevigste ogen die ze ooit had gezien. De meelevende juryleden hadden aan zijn lippen gehangen. Het gevolg daarvan was dat Jason Taylor over een week, zodra zijn gevangenisstraf van vijf jaar wegens rijden onder invloed en het veroorzaken van een verkeersongeval met dood door schuld erop zat, het grootste deel van zijn bezittingen zou moeten verkopen om aan de uitspraak te kunnen voldoen.

Haar moeder zou haar vermoorden.

Als Tyrell Brown haar tenminste niet voor was.

Terwijl zij zo zat te piekeren, hadden ze op een of andere manier de kruishoogte bereikt. De stewardess, die kennelijk met Tyrell bevriend was, vroeg haar wat ze wilde drinken.

‘Bruisend mineraalwater met limoen,’ kreeg ze nog net over haar lippen.

Ty maakte een walgend geluid en snauwde tegen Loretta: ‘Ik wacht nog steeds op mijn Jack Daniel’s.’

‘Dan zul je nog wat langer moeten wachten,’ beet ze terug. Het klopje dat ze hem in het voorbijgaan op zijn schouder gaf, verzachtte de vinnigheid in haar stem een beetje. Vicky huiverde. Misschien zou Loretta hem wel helpen om haar dode lichaam te verbergen. Als ze haar goed opvouwden, kregen ze haar waarschijnlijk wel in een vuilniszak.

Toen Loretta terugkwam met hun drankje, overhandigde ze Ty zonder iets te zeggen zijn whisky. Daarna reikte ze Victoria met een glimlach haar bronwater aan. ‘Wat bracht u naar Texas?’

Victoria’s hand beefde. Ze verborg het door een slokje te nemen en antwoordde toen kort met ‘Werk’, in de hoop dat Loretta de hint zou be-

grijpen en haar poging om een gesprek te beginnen zou staken. Ze snapte werkelijk niets van die Texanen; ze knoopten met iedereen een gesprekje aan en bemoeiden zich werkelijk met alles.

‘Wat doet u voor werk?’ ging Loretta onverstoorbaar verder.

Ty gooide zijn drankje in één keer naar binnen en zwaaide met het lege glas voor Loretta’s neus heen en weer. ‘Stewardess,’ zei hij laatdunkend, ‘kan ik misschien nog een glas krijgen? U wordt niet betaald om een beetje te gaan staan kletsen.’

Loretta trok dreigend een wenkbrauw op. Ze staarden elkaar een tijdje aan. Toen nam ze bedaard het glas aan. ‘Ik kom zo terug,’ zei ze tegen Victoria zonder haar blik van Ty los te maken. Ze draaide zich langzaam om en liep weg.

Heel even voelden Victoria en Ty zich in hun opluchting met elkaar verbonden.

Toen sloeg zij haar boek open en deed ze alsof ze er helemaal in opging. Hij bladerde al net zo geconcentreerd door het inflight magazine.

Uiteraard las ze niet echt. Hoe kon dat ook nu ze werd overspoeld door de golven van afkeer die van Ty af kwamen? Hij had in de getuigenbank zijn ergste nachtmerrie opnieuw beleefd, en het was voor iedereen in de rechtszaal, dus ook voor haar, duidelijk geweest dat hij nooit over de dood van zijn vrouw heen was gekomen. Hoewel hij de rechtszaak had gewonnen, was zijn hart door de mangel gehaald. En zij was degene geweest die het apparaat had aangezwengeld.

Vanuit een ooghoek sloeg ze hem gespannen gade. Hij wist wel raad met die whisky. Stel nu eens dat hij dronken werd en het tot een uitbarsting kwam? Dan ging zij er als eerste aan.

Tot haar grote afschuw draaide hij zijn hoofd opeens met een ruk om, alsof hij voelde dat ze naar hem zat te kijken. Ze kromp in elkaar.

Had ze echt gedacht dat zijn ogen droevig waren? Mooi, dat wel, kastanjebruin met een gouden gloed erin. Maar ze stonden ook moordlustig. Ze richtte haar blik abrupt weer op haar boek en hoopte maar dat ze hem niet kwaad had gemaakt.

Uiteraard zat Ty ook niet echt te lezen. Hoe kon dat ook nu Victoria Westin koel en beheerst op zijn stoel zat? Die vrouw had geen hart, geen